

vil gennemføre en konsekvensvurdering af tiltagens indflydelse på udviklingen i de danske regioner i forhold til hinanden.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 73).

Og så vil jeg også gerne kommentere ministerens bemærkning om det – eller noget, der ligner det – og sige, at dér er jeg da fuldstændig enig med ministeren i, at vi, når vi skal til det og bliver bedre til det engang, også skal passe på, at vi ikke laver noget, der er så administrativt og bureaukratisk, at det får en overfladisk karakter, sådan at vi ikke tager det alvorligt. Så har vi jo tabt det hele på gulvet. Jeg vil gerne give det tilsagn, når vi skal snakke om det igen om et års tid, at det skal vi selvfølgelig ikke søge, for så opnår vi ingenting ved det. Det skal have et reelt indhold, når vi skal lave de konsekvensvurderinger dér.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Derefter går vi til hr. Klaus Hækkerup som ordfører.

Klaus Hækkerup (S):

I modsætning til hr. Ole M. Nielsen finder jeg faktisk, at det er en god regionalpolitisk redegørelse, Folketinget tager fat på at behandle.

Selve redegørelsen er kortfattet og overskuelig, 21 sider, og bilagene er klare og selvfølgelig af oversigtlig natur, men jeg føler også, det er nødvendigt, at vi, hvis vi skal bevare overblikket, netop sørger for at fastholde det og følge med i hele den regionalpolitiske udvikling i Danmark for at kunne vurdere, om der er områder, hvor der er behov for en særlig indsats.

Og så synes jeg, at det første billede, der slår én, når man læser den regionalpolitiske redegørelse, er, at udviklingen i Danmark sker i regioner, ikke afgrænset af amter, ikke afgrænset af kommuner. I nogle regioner, som det fremgår af redegørelsen, har vi vækst og fremgang, i andre stagnation og faldende befolkningstal.

Ser vi på udviklingen i de samlede skattepligtige indkomster i amterne fra 1983, som er det, redegørelsen tager udgangspunkt i, til 1998, så har den været mest gunstig i de jyske amter, mens Bornholms Amt og hovedstadsregionen har haft en udvikling, der ligger under landsgennemsnittet.

Hovedstadsregionen har så på det seneste oplevet en højere vækst, mens der tilsyneladende er regioner, der stadig ikke får den samme del af udviklingen som resten af landet. Det drejer sig om en række områder, der er præget af udkantsforhold: Lolland, Bornholm, Langeland, enkelte egne af Jylland og så desværre en række af vores mellemstore og små øer.

Det, vi ønsker i Socialdemokratiet, er at sikre en mere ensartet økonomisk og beskæftigelsesmæssig udvikling i hele Danmark. Ingen områder skal lades i stikken og sakke bagud beskæftigelses- eller indkomstmæssigt, og det stiller krav om samarbejde over kommunegrænserne og over amtsgrænserne. Og så skal staten selvfølgelig også ind som en aktiv medspiller, for det er en fælles opgave at modvirke en udvikling, hvor markedskræfterne trækker Danmark skævt.

Jeg synes også, at redegørelsen er en anelse uklare, når vi snakker om, hvordan man skal måle den regionale udvikling i Danmark. Der er en hel række områder, den tager fat i, og jeg synes, det er centralt at få debatteret i dag, hvis vi fremover skal have en fornuftig debat om det, hvordan man kan måle det, og jeg synes, der er tre parametre, der er værd at tage fat i. Det ene er udviklingen i indbyggertallet, det andet er antallet af arbejdspladser og udviklingen i antallet af arbejdspladser, og det tredje er de gennemsnitlige indkomster og udviklingen i dem.

Ser vi på befolkningsudviklingen for den periode, redegørelsen omfatter, viser den tilbagegang i Københavns Kommune og Frederiksberg Kommune og i Storstrøms Amt og Bornholms Amt, og i de sidste 10 år er udviklingen vendt i nogle af områderne, sådan at det kun er Bornholms Amt, der har oplevet befolkningstilbagegang.

Ser vi på antallet af arbejdspladser pr. 100 indbyggere, synes det at være sådan, at Vestjylland og hovedstadsområdet har en højere andel, og ser vi på væksten i beskæftigelsen pr. 100 indbyggere, ja, så kunne det godt se ud, som om det er Østjylland og hovedstadsområdet, der har fået den største andel.

Desværre, vil jeg sige, er tallene her ikke er opgjort på arbejdsmarkedsregioner, men på kommuner, så det er vanskeligt at få og bevare et overblik, et helt klart billede af udviklingen, da den jo normalt finder sted inden for arbejdsmarkedsregionerne, som netop er det, de er defineret ved.